

– Kaip suprasti, manęs neimi?

Negalėjau patikėti savo ausimis. Ji rimtai?

– Atleisk, Oli, – atsakė mama, čiupo savo lagaminą ir nudrėbė ant sofos. – Tau netrukus egzaminai. Negali prieš juos praleisti pamokų. Tai labai svarbu.

– Ne taip svarbu, kaip kelionė į Klaktoną, – atsakiau. – Ten priiplauka ir žaidimų automatai. Turi mane pasiimti. Dievinu pajūrį.

Mama tarsi manęs negirdėdama atsuko nugarą ir nuėjo į virtuvę. Kaip nemandagu! Girdėjau, kaip trauko stalčius.

– Nematei mano saulės akinių? – šūktelėjo. – Nežinau, kur pasidėjau.

Nuėjau pas ją.

– Per dvi savaites nieko nenutiks. Dvi savaitės, palyginti su visu gyvenimu, niekis, – vylingai pažvelgiau į ją. – Be to, išvykęs mažiau jaudinčiausi dėl tėčio.

Mama nustojo kuistis.

– Esu tikra, tėtis norėtų, kad liktum namie ir mokytumeisi, – atsakė ji.

– Tikrai ne, – atšoviau. – Tėčiui tokie dalykai nėra motais.

– Juk ne atostogos.

– Bet atrodo kaip atostogos.

– Bet ne atostogos, – atkirto mama ir išimėte į rankinę purškalą nuo uodų. – Vargšė teta Liusė – papūga įkirto į akį. **KAS NORŠ** turi važiuoti ja pasirūpinti.

– Net nežinojau, kad turi tetą Liusę. Niekada apie ją neužsiminei.

Mama tarsi truputį suglumo.

– Tikrai? Buvo... hm, atvykusi per Kalėdas. Prieš daugybę metų. Su didele šukuosena ir pūkuotu megztiniu.

Pasirausiau atmintyje. Ne. Negirdėta. Kita vertus, mama turi daug tetų. Negalėčiau visų prisiminti.

– Sakiau jai, kad safario parkai pavojingi, – toliau dėstė mama. – Ypač perėjimo laiku. Tikėkimės, ateityje labiau klausys, ką sakau.

– Tau reikėjo paminėti savo apdovanojimą, – atsakiau. – Juk paprastai pamini.

Mama išdidžiai pažvelgė į milžinišką taureę ant komodos.

– Nebūk akiplėša, Oli.

Būti išrinktai **Metų sveikatos ir saugumo pareigūne** – didelė garbė. Turi pripažinti, kad dabar Didžiajame Potone daug saugiau.

– Norėjai pasakyti, daug **nuobodžiau**.

Mama papurtė galvą.

– Riedlentės mirtinai pavojingos. Kaip ir riedučiai, kaštonai ir kramtomoji guma. Neliko nieko kito, kaip tik visiškai juos uždrausti, – mostelėjo ranka mano pusėn. – Paduok saulės kremu.

Taip, šimto penkiasdešimties. Net ir kovą atsargos nebus per daug.

Padaviau jai buteliuką.

– Prašau, leisk važiuoti ir man, – paploninau balsą. – Negali palikti manęs vieno, man tik vienuolika. **Tai neteisėta.**

– Nepalieku tavęs vieno, – atsakė mama. – Žinoma, ne, – užsegė savo krepšį. – Tavęs prižiūrėti atvyksta močiutė. Ryte jau bus čia.

Močiutė? Pasibaisėjęs įsistebeilijau į mamą. Tik ne močiutė Beatrisė. Aš ją vadinu nuobodžiaja močiute. Ji siaubinga. Amžinai burba apie manieras ir vis žiūri, ar neturiu glindų.

– Deja, – toliau kalbėjo mama, – močiutė Beatrisė užsiėmusi, todėl paprašiau močiutės Florencijos.

Man atvipo žandikaulis.

– **Pašėlusios močiutės?**

– Taip, Oli, pašėlusios močiutės, – mama atrodė supykusi. – Tik nesakyk jai, kad taip vadinu.

– Gerai, – atsakiau.

Dievinu pašėlusią močiutę.

Nors, tiesą sakant, nustebau. Po paskutinio nutikimo su tortu ir fejerverku mama sakė, kad daugiau **NIEKADA** manęs su ja nepaliks.

– Manai, susitvarkysi? – staiga sunerimo mama. – Ji pažadėjo, kad elgsis pavyzdingai.

– Nesijaudink, – patikinau. – Manau, kad po paskutinio karto pažadą tesės.

Mama atsakė, kad ir ji to tikisi, o tada pažvelgė į mane. Stengiausi atrodyti labai brandus, atsakingas ir nešokinėti iš džiaugsmo.

Būkime atviri, močiutės „pavyzdinis elgesys“ toli gražu ne pavyzdinis.

